

му — не се осмѣляваше, а пъкъ на всички негови опитвания да завърже разговоръ, чрѣзъ подпущане на нѣкои думи, като: „Ти пушишъ хубавъ тютюнъ!“ или „Славенъ конь имашъ!“ — непознатиятъ отговаряше кратко: „Да, да!“ Най-сетнѣ стигнаха до мѣстото — кждѣто щѣха да пладнуватъ. Началникътъ на дружината постави своитѣ хора на стража, а самъ остана, заедно съ непознатия, да срѣща кервана.

Отначало се зададоха, една подиръ друга, тридесетъ тежко наговарени камили, съпроводени отъ въоръжени водачи; слѣдъ тѣхъ идѣха, възсѣднали на прѣкрасни коне, петима търговци. Това бѣха повечето хора на прѣклонна възраст, сериозни и почтени на видъ; само единиятъ отъ тѣхъ бѣше много по-младъ отъ другитѣ и изглеждаше по-веселъ и по-живъ. Върволицата се завърши съ много камили и товарни коне. Тутакси разпънаха палатки, около които се насѣбраха камилитѣ и конетѣ. По срѣдата се издигаше голѣма палатка отъ сивъ коприненъ платъ. Тука, въ тая палатка отведе началникътъ на стражата непознатия конникъ. Като отдрѣпна завѣсата и влѣзоха вътрѣ, тѣ видѣха търговцитѣ, които седѣха на навезени съ злато възглавници; черни роби имъ поднасяха гозби и питиета.

— Кого ни водишъ тукъ? провикна се най-младиятъ отъ търговцитѣ, обръщайки се къмъ водача.

Но прѣди той да успѣе да отговори, непознатиятъ започна:

— Името ми е Селимъ Барухъ и съмъ отъ Багдаты. По пята, за Мекка, една разбойническа шайка ме улови въ плѣнъ, и едва прѣди три дни успѣхъ да се изтърва отъ ржцѣтъ ѝ. Великиятъ пророкъ ми помогна да дочуя отдалечъ звѣнчетата на вашия керванъ и ето тѣй дойдохъ азъ при васъ. Позволете ми да пжтувамъ съ васъ. Не се страхувайте, че ще се покажа недостоеенъ за покровителството ви. Азъ съмъ сродникъ на великия везиръ и щомъ се завърна въ Багдаты, кждѣто и вие отивате, ще се погрижа да ви се отплатя както трѣбва.

Най-стариятъ отъ търговцитѣ проговори:

— Селимъ Барухъ — рече той — привѣтствувамъ те подъ сѣнката на нашиятъ шатръ. Драго ни е да те приемемъ подъ за-

крилата си; но, прѣди всичко, седни на трапезата и яжъ и пий съ насъ.

Селимъ Барухъ седна при търговцитѣ и яде и пи заедно съ тѣхъ. Като се привърши обѣда, робитѣ изнесоха всичкитѣ сѣдове и подадоха дълги чибucci и турски шербетъ. Дълго врѣме търговцитѣ седѣха мълчаливо, гледайки сивитѣ прѣстенчета отъ димъ, които тѣ изпущаха отъ устата си и които се виеха на кжло и се разтѣгаха изъ въздуха. Най-сетнѣ, най-младиятъ отъ търговцитѣ наруши мълчанието и заговори:

— Цѣли три дни вече какъ седимъ, било на конетѣ, било на трапезата, безъ никакво развлечение. За себе си ще кажа, че изпитвамъ страшна мжка, понеже съмъ навикналъ, подиръ обѣдъ, да гледамъ хороиграчи, или пъкъ да слушамъ пѣсни и музика. Не ще ли измислимъ нѣщо, другари, за да прѣкараме по-весело врѣмето?

Четирмата стари търговци продължаваха да пушатъ и, изглеждаше, бѣха дълбоко замислени. Тогазъ чужденецътъ рече:

— Ако ми позволите, азъ ще прѣдложа слѣдното: азъ мисля че при всѣко пладнуване или ношуване единъ отъ насъ ще може да разкаже на другитѣ нѣщо. Това би могло да ни скрати врѣмето твърдѣ много.

— Правъ си, Селимъ Барухъ — забѣлѣжи Ахмедъ, най-стариятъ отъ търговцитѣ. — Нека приемемъ прѣдложението.

— Драго ми е, ако съмъ ви угодилъ, — отвърна Селимъ Барухъ. И за да докажа, че не прѣдлагамъ нищо невъзможно, ще започна пръвъ.

Задоволенитѣ търговци се намѣстиха поблизо единъ до другъ, като оставиха Селима на срѣдата. Робитѣ отново напълниха чашитѣ съ шербетъ, натѣпкаха чибucciтѣ съ тютюнъ и донесоха разпалени вжглени, нуждни при пушенето, а Селимъ Барухъ, слѣдъ като си накваси гърлото съ голѣма глѣтка шербетъ, поглади си дългата брада и продума:

— И тѣй, слушайте сега *Историята за Халифа-Щрѣкъ*.